

Елинъ Пелинъ

Занѣмѣлитѣ камбани

На другия день бѣше Успение Богородично, храмовиятъ празникъ на Жрелинския манастиръ, прочуть по чудотворната икона на Светата Майка и по тритѣ сладкогласни камбани, чийто екъ благославяше цѣлата плодородна котловина, надъ която манастирътъ господствуваше съ бѣлата си ограда горе въ планината.

По старъ обичай тия камбани се биеха само на Успение и на Великденъ и първиятъ ударъ се даваше отъ ржката на самия игуменъ. Тогава тѣхниятъ меденъ екъ се разнасяше отъ камбанарията, звученъ, сладъкъ и тържественъ, сякашъ слизаше отъ небето, разстилаше се на широки вълни, падаше надъ селата, подемаше души тѣ къмъ Бога и обръщаше очитѣ къмъ неговитѣ селения — небесата.

И богомолцитѣ отъ деветѣтъ села на широката котловина, и отъ по-далеко, прииждаха да се черкуватъ въ стария манастиръ, да се поклонятъ на чудотворнѣта икона, да поднесатъ даръ и да искатъ изцѣление на душата и на тѣлото си.

Стариятъ игуменъ отецъ Иоакимъ, който поглеждаше слънцето, което бѣше вече паднало задъ голѣмия манастирски орѣхъ, видѣ, че сѣнката на дългия чардакъ е покрила половина черквичката и плаха тревога сви душата му. Наближава вечерня, трѣбва да удари камбанитѣ.

Готовъ ли е?

Той погледна ржцетѣ си, да види чисти ли сж по-